Vlaho Bukovac

Autor Administrator

Izložba
slika Vlahe Bukovca u Kloviæevim dvorima

2.- 28.
veljaèe 2010.

Autori
koncepta: Biserka Rauter Planèiæ, Benno Tempel, Igor Zidiæ

Opet
u zadnji èas. Beznandno nepoprpravljivi. Lijepo, sunèano subotnje prijepodne,
dugi redovi pred ulazom, prepun hol posjetitelja. Strpljivo èekanje u redu, nervozi ni traga, na licima osmjesi, atmosfera fina, pozitivna. Tko kaže da naš narod ne drže
do kulture, do umjetnosti. Samo ništa bez animiranja društva, bez odgovarajuæe
prezentacije, bez medijske pripreme, za što je potrebno ulaganje, novac...

A toga nema
bez svijesti o važnosti kulture koja na poseban naèin, dubinski, mijenja
ponašanje pojedinaca i skupina, i tako
pozitivnu utjeèe na funkcioniranje svih dijelova društvene zajednice.

I
bila je to doista „ sveèanost susreta s Bukovèevim djelima i jedna od nikad iscrpivih prilika uživanja u majstorstvu Bukovèeva kista, u rafinmanu njegova eklekticizma...“ kako to opisuje, valjda, najbolji poznavatelj Bukovèeva opusa Igor Zidiæ.

„…Sve
je, u njegovu životu i djelu, uvelike determinirano statusom i statusnim argumentima.... Ali, ako su neke slike i atelijeri nosili peèat minuloga vremena, drugi su ga detalji pokazivali kao èovjeka novoga doba: bio je to i kao ležeran slikarski erotoman, kao pasionirani biciklist, kao ekološki osviješten graðanin, kao zaštitnik mladih i ljubitelj životinja, kao umjetnik koji uvažava znanost, kao svjetski putnik, kao hedonist, kao umjetnik kojemu njegova umjetnost nije bila dostatna (premda mu je bila važnija od svega drugog), pa je svirao nekoliko instrumenata i bio poliglot i globalni nomad prije globalizacije i Bonita Olive; on je anticipirao mnoge pretpostavke Postmoderne i bio to što je bio: vrhunski eklektik, imajuæi temelj u Hrvatskoj i Francuskoj, Engleskoj, Americi i Èškoj, rastuæi iz samog srca akademizma (Cabanel), živeæi i radeæi u Parizu impresionista i simbolista, „izviðajuæi“ i slikajuæi po Engleskoj, trgujuæi u Sjedinjenim državama, poduèavajuæi i slikajuæi u Zagrebu i Pragu. No, imao je i sebe: svoje, u svim tim mijenama oèvrsnulo biæe, koje nije mogao zatomiti i koje je, prije ili poslije, moralo doæi do izražaja: to je njegova „èvrsta jezgra“, onaj dio njega samoga, koji ništa nije moglo pokolebati i koji sve oko sebe provjerava, ispituje i klasificira....“ (Igor Zidiæ: Vlaho Bukovac – Hrvatski kozmopolit, tekst u katalogu izložbe)

Detalji
iz životopisa (iz iste knjige Igora Zidiæa):

Roðen
u Cavtatu 1855. gdje pohaða puèku školu. Podkraj školovanja poðe sa stricem u Sjevernu Ameriku, nakon èije smrti završava u djeèaèkom popravilištu. Tu izdrži teške kušnje, oslobodi se i vrati u
New York i ostane ondje do poèetka 1871. (ima 16 god.).

Tada
se vraæa kuæi i za dvije godine iskusi „kruh sa sedam kora“ mornarskog život, ploveæi od Mramornog i Crnog mora do Atlantika. Nakon teže ozljede na brodu i nakon oporavka od nje, godine 1873. (18 g.) s bratom Jozom kreæe trbuhom za kruhom u Južnu Ameriku. Iskrcaju se u Perr, gdje dobije posao pismoslikara.

Ubrzo,
veæ sljedeæe godine odlazi u Sjevernu Ameriku, u San Francisko, gdje radi razlièite poslova i otkriva sklonost i smisao za slikarstvo. Tu sreæe Nizozemca Johna Barringtona i doseljenog praškog židova Isaaca Lustiga i druge, koji u mladiæa prepoznaju raskošni talent ne i preporodiše ga moralno i materijalno. Odluèuje se na povratak u Europu. Na putu doživljava veliku željeznièku nesreæu, kao i brodski požar, ali sretno iznese živu glavu i vrati se kuæi u Cavtat.

1877.
g. uz pomoæ dubrovaèkog vlastelina Meda Puciæa i biskupa Strosmayera uspijeva upisati se na Akademiju u Parizu u klasi Alexandra Cabanela. Veæ sljedeæe godine, 1878. njegovu sliku Crnogorka na obrani, kao studentu I. godine!- prihvati žiri Salona, najveæe svjetske smotre oficijelne umjetnosti na svijetu, s èime zapoèinje nezaustavljiv uspon prema vrhovima slikarstva svoga vremena...

Nastavit
æe se....